

[Henry Christensen.]

smidig tilpasning af den samlede økonomiske politik.

Vi skal altså bekæmpe inflationen for at fastholde høj økonomisk vækstrate og dermed fremgang og beskæftigelse. Det har været et led i inflationspresset, at man har troet på herigennem at opnå en for forskellige grupper gunstigere indkomstfordeling. Hvad får vi at vide herom? At det for hele perioden siden 1960 er iøjnefaldende, hvor ringe forskydninger der i virkeligheden er sket i den økonomiske fordeling. Man taler endvidere om forbløffende fasthed i indkomstmønstret og om det åbenbare misforhold mellem tilstræbte og opnåede forbedringer i pengeindkomster og den faktiske fremgang i realindkomsten, alt med undtagelse af de specielle forhold i ugunstige afsætningsvilkår og lignende, som det har medført. Hvad det sidste angår, er det jo desværre en kendsgerning, at dansk landbrug og dets udøvere ikke mindst i kraft af den førte markedspolitik har lidt store skuffelser igennem de senere år.

Den mest sikre fordelingsmæssige virkning, siger betænkningen, af den inflationsprægede udvikling er en stigning i grund- og ejendomspriser til særlig gavn for en forholdsvis begrænset kreds. Igennem alt dette har regeringen fået en meget stor mulighed for at forlade ledetråden i de senere års økonomiske politik, som man måske bedst kan karakterisere ved, at man hoppede over, hvor gærdet var lavest. Man lod de dele i den samlede økonomiske politik, som forekom vanskeligst eller ubehageligst, ligge. Vi kunne nu i stedet i fællesskab fortælle befolkningen, at en fortsættelse heraf befordrer inflationen til skade for de allerfleste.

På denne baggrund lyttede vi med særlig opmærksomhed til økonomiministerens tale forleden, hvor han skulle indfri det givne løfte til folketinget om at fremlægge en egentlig antiinflationplan. Ministeren holdt også en pæn tale, og det meste af det er vi enige om; men nogen modig, dristig eller sammenhængende antiinflationplan skal man vist være lige så velvillig som hr. Erling Olsen for at påstå, at den indeholdt. Ministeren brugte da også selv det beskedne udtryk om den, at han ville referere udvalgets konklusioner og på regeringens vegne

knytte nogle kommentarer dertil. Ja vel, han kunne som overskrift have anført: opfordring til fortsat at hoppe over, hvor gærdet er lavest.

Væsentlige af de ting, som venstre og det radikale venstre under åbningsdebatten her i folketinget i indeværende folketingsår, opfordrede til i retning af en forstærket indkomstpolitik og en mere afbalanceret udgiftspolitik, som alt sammen må ses bestyrket i ekspertbetænkningen, lod økonomiministeren ligge og endda i højere grad, end statsministeren gjorde i oktober. Er det en vis nyorientering i regeringen, der heri afspejler sig?

Må jeg spørge: hvor blev en dristig formulering af en indkomstpolitisk linje af? Vil regeringen ganske lade dette ligge? Om få dage tager tinget ferie. Til efteråret er næste runde overenskomstforhandlinger i gang. Vi opfordrede til, at regeringen opgiver den hidtidige for store passivitet, og at den i stedet forud for generelle overenskomstforhandlinger fremlægger sin vurdering af, hvor meget der samfundsøkonomisk er basis for i samlet indkomstfremgang, ligesom regeringen klargør sin politik, dersom en sådan indkomstramme overskrides. Betænkningen har klart givet denne politik øget styrke. Indkomstkapløbet har jo ikke givet organisationernes medlemmer en større andel, men derimod højere skatter, højere priser og større grundpriser. Regeringen bør derfor i dette afgørende led opgive sin stikken hovedet i busken-politik og vedkende sig sit medansvar for en afbalanceret indkomstpolitik som modpol til et stærkt organisationspres.

Betænkningen peger stærkt kritisk også på statens egen lønpolitik, som for nogle grupper har betinget, siger den, en lønfremgang væsentligt ud over det typiske for det samlede arbejdsmarked, og at statens lønpolitik ikke i tilstrækkelig grad er afpasset med dens nuværende centrale placering i den samlede indkomstudvikling. Ministeren henviser her til den nedsatte tjenestemandskommission. Her forestår også efter min mening et nødvendigt arbejde; men mon ikke det er letsindigt at stille i udsigt, at denne kommissions resultat vil blive en billiggørelse? Burde ministeren og regeringen ikke i højere grad opfatte betænkningen som en kritik, og burde ministeren ikke